

JESÚS DONA VIDA

per CATALINA TERRATS I OLIVER,
monja de Sant Pere de les Puel·les

Davant la malaltia i la mort, dues situacions extremes de dolor i de sofriment, l'evangeli que avui hem llegit ens fa descobrir una manera nova d'afrontat-les: la possibilitat de la fe i de la confiança en la vida, de no donar-ho tot per perdut davant les dificultats que es poden presentar, la marginació, la incomprensió, la burla, i dona la força de superar barreres i convencionalismes. Les actituds que es donen en la dona malalta que ho ha perdut tot i en el pare de la nena que es mor admiren i commouen profundament Jesús, que no pot fer altra cosa que acollir aquesta fe i aquesta confiança sense límits i donar amb escreix el que tots dos demanen amb audàcia i trencant tots els motllos.

En efecte, aquesta dona, que l'Evangelí presenta anònima, que no és ningú, rebutjada per la seva malaltia, pren la determinació de trobar-se amb Jesús i ningú la pot aturar; no en té prou de veure Jesús de lluny i supera tots els obstacles, fa tot el que pot i el que sap, perquè creu que Ell comprendrà el seu desig i confia plenament en la seva força guaridora. En aquest gest delicat de tocar d'amagat el mantell de Jesús, expressa la seva total confiança. Però Jesús vol que tots coneguim aquest fet que ha passat en secret, que només coneixen Ell i la dona, per això diu davant de tothom: «Filla, la teva fe t'ha salvat, ves-te'n en pau i queda guarida». Aquesta dona amb la seva capacitat de creure, de buscar, de tocar, d'acollir la salvació que li ofereix Jesús, és un model de fe per a tots nosaltres.

Al voltant de Jesús sorgeix la vida, la mort és vençuda, reneix l'esperança. El dolor i la mort no són allò únic ni definitiu de la realitat humana. Jesús diu a la nena morta: «noia, aixeca't!». És un signe que indica que la vida, no la mort, és el seu destí últim. Aquesta vida —TOTA VIDA— Déu la guarda en les seves mans.

La missió de Jesús és donar vida, saciar el desig de vida que batega dins el cor humà, encara que molts no se n'adonin. Una vida sempre tant propera a la mort.

Els cristians celebrem la paradoxa de la vida nova que va sorgir de la mort de Jesús, una vida essencialment lligada a l'amor. I en què consisteix l'amor sinó en donar la vida lliurement fins a la mort, com va fer Jesús?

La pregunta que surt espontàniament al llegir aquest evangeli és: ¿tinc consciència que Jesús em guareix, em salva, en qualsevol circumstància de la vida per dura que sigui?, ¿li exposo confiadament la meua malaltia, la meua feblesa, allò que voldria amagar? Ell em veu, sap què necessito...

Als qui hem cregut i ens sabem salvats, Jesús ens envia a transmetre amb la nostra vida, la nostra esperança, la nostra joia, la salvació que Jesús ha vingut a portar a tothom.